

ρείαν μας. Ὅτε μὲν ἀνερχομενοι, ὅτε δὲ κατερχόμενοι δύσβατα καὶ ἐπικίνδυνα μέρη ἐβαδίζομεν τέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας μὲ φανὸν ἀνὰ χεῖρας· οἱ λαμπτήρες τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἐφώτιζον τὰ φαραγγώδη μέρη. Περί τὰς 4 1)2 τῆς πρωίας ἤμεθα εἰς τοὺς πρόποδας τῆς ὑψίστης κορυφῆς. Ἠρχίσαμεν νὰ ἀναρριχώμεθα καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθημεν κυκλωμένοι ὑπὸ ὀμίχλης. Ὁ Παρνασσὸς ἐνεδύθη αἴφνης τὸν μανδύαν τοῦ τοῦτον. Ἐφθάσαμεν ὀλίγον πρὸ τῆς 5ης πρωϊνῆς ὥρας ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου αὐτοῦ σημείου τῆς Λυκωρείας. Ἐκαθήσαμεν βεβρεγμένοι ἐξ ἰδρώτος καὶ ὑγρασίας καὶ ἐστραμμένοι πρὸς τὴν Ἀνατολήν ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Ἀπολλῶνα. Ἠρχισεν οὗτος τὴν τροχίαν του. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ Ποτειδῶνος ὁ γέρον Παρνασσὸς ἠξίου ἢ ἐπίσκεψις ἡμῶν νὰ εἶνε δι' αὐτὸν καὶ μόνον καὶ μᾶς κατεῖχεν οὕτω ἐντὸς τῶν νεφῶν «ὧν ἀνωτέρω ἐστὶ τὰ ἄκρα τοῦ Παρνασσου» ἐν οἷς ἐκράτησεν ἴσως ποτὲ καὶ τὸν Παυσανίαν.

Παραμείναντες δύο περίπου ὥρας παρ' αὐτῷ τῷ ὑπεσχέθημεν καὶ δευτέραν ἐπίσκεψιν, καθ' ἣν ὅτω καὶ ἂν φανῆ, πανοῦργος καὶ ἐγωῖστής δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ μᾶς ἀποκρύψῃ τὴν ὄψιν τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τῆς Λυκωρείας. Ὑπεσχέθημεν τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ κατερχομενοι τὰς κλιτύς του εἶχομεν πρὸ ἡμῶν καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας μας τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους λίθους, ἐφ' ὧν δὲν δύναται τις νὰ στηριχθῆ, ὡς τεκμήρια τῆς κατὰ τῶν Γαλατῶν πατριωτικῆς του ἀμύνης.

ΣΕΒΑΣΤΗ Ν. ΚΑΛΔΙΣΠΕΡΗ

Παράλληλισμός.

Ὁ καφὲς καὶ ἡ φιλία τοῦτο ἔχουν τὸ κοινόν: ὅτι ἅμα κρυώσουν δὲν ξαναζεσταίνονται πλέον.